CALITATEA JOCURILOR SUB BAREMUL CERINȚELOR

Dacă noi, cronicarii, cei care am urmărit la față locului desfășurarea meciurilor, nu ne-am declarat satisfăcuți de nivelul tehnic al confruntărilor acestei „runde" a 11-a (la pagina noastră de radiografie pot fi găsite două „slab"-uri și patru „acceptabile") și pe bună dreptate, deoarece prea puține au fost momentele de fotbal spectaculos, în schimb au existat surprizele de mari proporții, care au făcut și fac din fotbal... regele sporturilor, care au atras atenția iubitorilor fotbalului, devenind subiectul unor aprige discuții.

A fost mai întîi, șimbătă, sincopa Stelei în fața F. C. Argeșului, pe stadionul „23 August". A venit apoi, duminică, înfrîngerea, fără drept de apel, a lui Dinamo, pe... Dinamo, stadion în tăcinta cărula „sepcile-roșii" puteau cîștiga la un scor mai sever decît cel înscris pe tabela de marcaj, în returul trecut, la Cluj, cînd bucureștenii au cîștigat cu 5—1 !

Aceste rezultate surprinzătoare — de altfel întreaga săptămînă fotbalistică trecută a fost plină de exemple grăitoare — au evidențiat un adevăr care ar trebui să dea mult de gîndit celor ce se ocupă de pregătirea echipelor noastre : **INCAPACITATEA ACESTORA DE A RECUPERA** — chiar și atunci cînd joacă pe teren propriu — **PÎNĂ ȘI CEL MAI MIC HANDICAP POSIBIL**, adică un singur gol. Nereușind imediat egalarea, jucătorii — indiferent că fac parte din 11-le lui Dinamo, Steaua sau de la oricare altă dintre divizionarele noastre — își pierd cumpătul, devin nervoși, se fisticesc, gresesc copilărește în situații din cele mai simple, demobilizează, încet-încet renunțînd să mai forțeze, impacîndu-se cu ideea că totul e pierdut, că nimic nu se mai poate face. Nu credem că-i vorba numai despre puterea lor de luptă. **Cauzele par a fi mult mai adînci, printre cele numărîndu-se și pregătirea psihologică a jucătorilor noștri cărora, „acasă", nu li se admite decît o variantă posibilă — victoria. Și la primul șoc intervine inhibarea totală. După care, automat, urmează degringolada și lunga, nesfîrșita suită a reproșurilor față de acești tineri pe care nimeni nu-i pregătește și pentru eventualitatea că adversarul din ziua respectivă ar putea marca el mai întîi un gol sau chiar două.** Or, o asemenea posibilitate nu numai că nu-i pusă în discuție, dar nici măcar gîndită de cineva la cluburi ca Steaua sau Dinamo, mai ales atunci cînd respectivele echipe evoluează pe terenurile proprii.

Al doilea „eveniment" al etapei 1-a constituit înfrîngerea liderului la Tg. Mureș. Universitatea n-a mai putut... sălta și peste al 11-lea val, plătind tribut voiajului la Liège și, îndeosebi, tenstunii permanente la care a jucat majoritatea meciurilor de pînă acum. Undeva, cîndva, trebuia să fie... zguduită și „corabia olteană". S-a întîmplat la Tg. Mureș. Norocul lor, al craiovenilor, a fost însă că și principalii lor urmăritori, dinamoviștii — cei de care se tem cel mai mult — au pierdut pe terea propriu, distanța rămînînd aceeași cu și înainte de primul șubar cu licoarea amară a înfrîngerii. Acum, pericolul principal pentru lider îl constituie F.C. Constanța, care astăzi, la Bacău, își joacă marea șa carte. O victorie a acesteia, indiferent scorul, ar instala echipa lui **Hașoti**, cel puțin pînă duminică, la timona campionatului. Am consemna astfel prima detronare a liderului după o „domnie" de opt etape. N-ar fi singura schimbare notabilă în clasamentul care continuă să „fiarbă". Orice punct cîștigat sau pierdut valorează cît patru-cinci locuri-în sus sau în jos. Și e normal să fie așa din moment ce nu mai puțin de 15 echipe sînt înșiruite pe o distanță de patru puncte !

„Runda" a 12-a (3—4 noiembrie) se înscrie în sfera turului cu multe meciuri echilibrate. Foarte greu de găsit soliști siguri în grupul celor nouă partide. Cîteva dintre viitoarele confruntări întrunesc însă suficiente premise pentru a le putea considera ca puncte de atracție ale etapei. Este vorba de **Sportul studențesc — F. C. Constanța, C.S.M. Reșița — Dinamo, „U" Cluj — Steaua, „Poli" Timișoara — Steagul roșu.** Numai de nu s-ar repeta „povestea" de duminica trecută, care — dacă n-ar fi fost cu... surprize — nu ne-ar fi oferit decît foarte, foarte puține elemente de atractivitate.

Laurențiu DUMITRESCU

DUPĂ ETAPA A XI-a, 15 ECHIPE PE O DISTANȚĂ DE 4 PUNCTE!

MARGINALII LA DOUĂ MARI SURPRIZE

MAI MULT DECÎT O ÎNFRÎNGERE...

Nimic nu anunța marea surpriză din etapa a XI-a cînd Steaua a fost făcută K.O. de F. C. Argeș. Ambele protagoniste se prezentau în teren cu tot ceea ce aveau mai bun la ora inițiului. O singură excepție o prezenta formația bucureșteană: fundașul **Sătmăreanu** era indisponibil datorită unei stări gripale. Oricum lipsa acestui valoros jucător nu poate motiva usturătoarea înfrîngere pe care echipa lui **Dobrin** a administrat-o stelițtilor.

Din capul locului, scorul de 3—0 nu reflectă nici pe departe umilința la care a fost supusă Steaua, marea rușine pe care era s-o pățească, poate unica în istoria acestui club cu frumoase tradiții în fotbalul românesc. Să ne amintim că **Haidu** a fost de două ori magistral, oprind goluri ce păreau iminente, că **Troi** și **Jercan** s-au aflat în poziții excelente de a înscrie, însă șuturile lor au trecut de puțin pe lîngă țintă. Și-gur că piteștenii își au dreptul la partea lor de laudă, mai ales acest **Dobrin**, care, fără să forțeze prea mult și fără să fie incomodat de marcajul vreunui adversar (de ce o fi fost atît de liber ?) și-a condus coechipierii la o victorie lejeră, am putea spune nevisată, dacă ne referim la dimensiunile și la ușurința cu care a obținut-o.

Cîte nu s-ar putea reproșa formației Steaua, sau, mai bine, cîte nu s-ar putea spune despre deficiențele lor individuale și mai ales despre jocul de ansamblu al unui team cu pretenții, dat fiind faptul că el reprezintă un trecut de prestigiu în fotbalul românesc.

Văzută din afară, această formație, în etapa a XI-a nu a lăsat să se întrevadă acel echilibru al compartimentelor. Dimpotrivă, am asistat la **foarte multe și nepermise gafe ale apărătorilor, începînd cu N. Ionescu care, prin acel autogol, a deschis drumul**

STEAUA

formației oaspe spre victorie; Dumitru și-a pierdut complet busola datorită unei stări de nervozitate cauzată de nereușitele proprii și mai ales ale coechipierilor lui ; cvartetul Pantea, Iordănescu, Năstase, Tătaru n-a realizat prea multe lucruri menite să descumpănească compartimentul defensiv al adversarului. Într-un cuvînt, Steaua a evoluat la cele mai scăzute cote de potențial, a făcut poate cea mai slabă partidă din ultimii ani. Evident, îndeosebi cauza noastră pare aspră, dar ea are cu punctele de plecare marea răspundere ce-i revine formației militare și nu numai ei, pe linia contribuției pe care este obligată să o aducă la îmbunătățirea nivelului calitativ al întrecerii competiționale interne.

Dacă facem apel la anii din urmă, o să vedem că observațiile critice asupra evoluției acestei echipe sînt cam tot atît de aspre, ceea ce denotă că fenomenul nelmplinirilor meriță a fi analizat cu toată răspunderea de factorii care doresc să scoată Steaua din anonimatul care o cuprinde, pentru a o relansa, pe bună dreptate, spre locurile de onoare ce anj de-a rîndul le-a ocupat o mare echipă care s-a numit, mai întîi, C.C.A. Spre edificare iată cîteva titluri apărute în revista noastră: **„STEAUA — O ECHIPĂ ÎN PLINĂ TRANSFORMARE, DAR PE UN LOC CARE NEMULȚUMEȘTE"**, (publicat la 7 ianuarie 1970); **„STEAUA LA ORA STAGNĂRII" (publicat la 23 decembrie 1970); „STEAUA — O ECHIPĂ CU PRETENȚII, DAR CAPRICIOASĂ** (publicat la 19 ianuarie 1972). Toate aceste articole analitice vizau comportarea nesatisfăcătoare a echipei militare în turnirile campionatelor ultimelor trei ediții.

În toamna trecută, **Valentin Stănescu**, pe atunci antrenor al formației din Calea Plevnei, arăta că slabele rezultate, neconforme cu valoarea lotului existent la acea dată, rezidă în **„lipsa de interes manifestată în pregătire de multi dintre jucători !"**.

Oare acum nu este vorba tot despre așa ceva ?..

Stelian TRANDAFIRESCU

FLOREȘTI. Șuteară, din voleu, Dudu Georgescu, dar dinamovistul nu poate împiedica înscrierea golului cu care clujenii conduc. Foto : Dragoș NEAGU

BUCUREȘTI. Șuteară, din voleu, Dudu Georgescu, dar dinamovistul nu poate împiedica înscrierea golului cu care clujenii conduc. „U" — C—1. Foto : Dragoș NEAGU

ACCIDENT, SAU FORMĂ NECORESPUNZĂTOARE?

Desigur, surprizele rămîn în fotbal punctul de atracție. Nici etapa a XI-a a Diviziei A n-a fost lipsită de asemenea rezultate neașteptate. Dar înfrîngerea suferită de Dinamo, chiar în fieful său, a stîrnit comentarii, chiar dacă o victorie a Universității Cluj, la București, nu e un caz unic. Formația clujeană, scăpată în vară de la retrogradare grație măsurii luate de federație de a spori numărul de echipe, are acum o comportare mai bună, concretizată prin poziția în partea superioară a clasamentului (locurile 5—6). **I-a surprins însă pe cei ce urmăresc fotbalul, și mai ales pe cei 10 000 de spectatori prezenți duminică pe stadionul Dinamo, jocul în sine prestat de echipa campioană.** Dacă un neavizat ar fi urmărit partida și n-ar fi știut că e vorba de Dinamo, cu greu ar fi putut bănui că echipa în alb-roșu nu e-nimic decît campioana țării, clasată azi pe locul 3 și cu intenții de a mai urca o treaptă sau două, acolo unde se află Universitatea Craiova și F. C. Constanța.

Am văzut duminică pe Dinamo cum greu ne-am putea aminti să o mai fi văzut evoluînd. Desigur, există scuza de a-i fi lipsit două din piesele sale de bază, Dumitrache, indisponibil, și Dinu. Ultimul, jucător ale cărei merite le-am evidențiat de atîtea ori, a trebuit să suporte sancționarea unei noi abateri de la programul echipei. Și iată, cu prețul de a pierde jocul, clubul l-a sancționat pe **Dinu** cu credința că acesta va înțelege, în sfîrșit, că indiferent de valoarea sa, trebuie să se integreze în ritmul colectivului și să se supună disciplinei, obligatorie pentru orice jucător.

Dar ce-au făcut, în schimb, ceilalți 13 fotbaliști trimiși duminică în teren de antrenorul **Ion Nunweiller ? Cu excepția lui Dobrău.**

DINAMO

G. Sandu și Lucescu, ceilalți au deziluzionat, n-au putut depăși mediocritatea. Atîta timp cît s-au aflat în teren, **Sătmăreanu II, Deleanu, Lucuță, Pamfil, R. Nunweiler, Fl. Dumitrescu** n-au putut (și nici n-au făcut eforturi) să iasă dintr-un anonimat greu de bănuit. **Dudu Georgescu** s-a văzut vreo 20 de minute, la început, dar apoi a dispărut și el din joc. La mingi foarte ușoare, șutate de la distanță, portarul **Cavaj** greșea în mod repetat. Tînărul **Lucuță** a început să se preocupe mai mult de pieloarele adversarilor, iar **Pamfil** de deciziile arbitrilor. Eforturile lui **Lucescu**, singulare, s-au arătat a fi zadarnice pentru a impulsiona un atac fără ideie de joc și fără viteză. **Nivelul meciului a fost sub orice critică, cele două echipe acționînd conjuz, fără o tactică anume.** Prăbușirea centralilor paselor greșite a fost neașteptat de mare iar obstrucțiile, dureroase, mingile trimise la întîmplare n-au lipsit. Dinamo n-a avut nici puterea fizică de a contracara superioritatea oaspeților la acest capitol. Înaintașii au pierdut aproape toate duelurile cu apărătorii clujeni și cele șapte șuturi la poartă, dintre care doar două pe spațiul porții, fiind un bilanț cu totul și cu totul nesatisfăcător. **Radu Nunweiller** a dat din nou semne de oboseală, fapt ce s-a reperctat asupra randamentului, lucidității echipei. Scăderea lui **Nunweiller VI** n-a putut fi suplinită nici de **Sătmăreanu II** și nici de **Pamfil**, că să nu mai vorbim de indiferența lui **Moldovan**, care devenise molipsitoare.

Care să fie explicația acestei căderi a campionilor? Cele două meciuri grele cu Universitatea Craiova și Atletico Madrid ? Să-i fi lăsat resursele fizice pe dinamoviști doar după zece etape ? Echipa are în față returul de la Madrid și dacă se va prezenta acolo așa cum a făcut-o duminică, o înfrîngere usturătoare n-ar mira pe nimeni. **Cu eforturi considerabile, Dinamo și-a făcut de-a lungul anilor un palmares. Iată de ce, actualilor săi jucători nu trebuie să le fie indiferentă evoluția în partidele ce vor urma, și mai ales la Madrid, unde vor juca într-o competiție internațională, de prestigiu.**

Constantin ALEXE

PUNCTE DE VEDERE LA DISCUȚIA INIȚIATĂ DE REVISTA „FOTBAL" PE TEMA:

ANTRENORII — LA ORDINEA ZILEI

Prof. ION IONESCU

OPINEZ PENTRU O ȘCOALĂ UNICĂ DE ANTRENORI, EȘALONATĂ PE CATEGORII COMPETIȚIONALE

Tema „Antrenorii la ordinea zilei", supusă dezbaterii de revista „Fotbal", mi se pare deosebit de interesantă și în același timp foarte complexă. Personal consider, referindu-mă la primul aspect al problemei în discuție, că toate cele patru căi de formare a antrenorilor (I.E.F.S., facultățile de educație fizică, școala post-liceală și absolvenții Institutelor de învățămînt superior, în baza unui examen de specialitate) și-au dovedit, mai mult sau mai puțin, viabilitatea. Pentru fiecare dintre acestea există argumente pro și contra fiecare din ele prezintă avantaje și dezavantaje, calități și lipsuri. De aceea, este foarte dificil a spune cu precizie, care anume din cele patru forme organizate de realizare a cadrelor de tehnicieni ai fotbalului nostru — aminîte mai înainte — este cea mai bună, cea mai indicată a fi preferată înaintea celorlalte. În schimb, se poate afirma, că, în ansamblul său, **activitatea aceasta de profesionalizare a antrenorilor, pe diferite căi, suferă de lipsa unei concepții unitare a materiei predate, de insuficiențele manifestate pe planul valorificării celor mai moderne metode de instruire în domeniul fotbalului de performanță.**

Plecînd de la o astfel de realitate, **nu se pare mai normal a se înlocui toate aceste căi existente de formare a antrenorilor cu una singură, permanentă și sub directa conducere a F.R.F.** Este vorba de **școala de antrenori, cu frecvență obligatorie și cu o durată diferită, în funcție de diversitatea categoriilor competiționale :** un an pentru Divizia A, șase luni pentru Divizia B, trei luni pentru Divizia C și o lună pentru eșalonul județean. În cadrul acestei școli lecțiile să fie predate numai de foști fotbaliști internaționali, cu experiență și cu frumoase rezultate în activitatea lor profesională. De asemenea, programa școlară trebuie să fie axată pe **o tematică cu caracter practic, de utilitate concretă și nu pe cunoștințe de ordin general și teoretic.** De exemplu, dacă se face, să zicem, psihologie sportivă, să se transmită elevilor numai cîteva noțiuni de bază ale obiectului respectiv, după care tot restul orelor afectate acestuia să fie folosite pentru partea aplicativă a procesului de instruire și jocului competițional.

Candidații pentru școala de antrenori trebuie să îndeplinească condiția de a fi jucat fotbal, indiferent la ce nivel. Rămîn la convingerea că nu este nevoie să fi fost neapărat jucător mare pentru a te realiza ca antrenor de valoare. Opinez, de asemenea, pentru admiterea în rîndurile elevilor acestei școli și a foștilor jucători care nu au la bază studii liceale. Spunînd acest lucru am în vedere faptul că mulți dintre aceia, cu aplicații certe de a deveni buni antrenori se depărtează de fotbal numai pentru că nu au terminat, din diferite motive liceul, în timp ce alții cu studii superioare, dar fără chemarea necesară exercitării unei astfel de profesii, o îndeplinesc formal, în detrimentul dezvoltării sportului cu balonul rotund.

Strîns legate de problema profesionalizării antrenorilor se impune a fi privită și aceea a clasificării și promovării acestora. După părerea mea, **actualele norme de clasificare sînt în contradicție cu realitatea și de aceea puțin operante.** Normal ar fi ca — pe-cînd de la ideea școlii unice de antrenori — eșalonarea inițială pe categorii să fie determinată de durata și rezultatele școlarizării. În continuare, apoi, **antrenorii care vor să promoveze într-o grupă superioară, să fie obligați a-și completa, după un stagiu oarecare de practică, studiile pînă la nivelul categoriei la care aspiră.** De pildă, un antrenor de Divizia B va trebui să mai facă încă șase luni de școală pentru a deveni antrenor de Divizia A. Aceasta mi se pare calea cea mai logică și mai echitabilă de clasificare și promovare, și nu aceea în baza criteriilor formulate de hotărîrea F.R.F. din ianuarie 1972 pe care, de altfel, atît cluburile, cît și antrenorii o eludează, în prezent, cu bună știință, speculîndu-i insuficiențele.

Și fiindcă a venit vorba de cluburi și relația club-antrenor aș vrea să adaug aici că **repartizarea și angajarea este bine să se facă pe bază de ofertă și în raport cu categoria de calificare a tehnicianului respectiv.** Aceasta înseamnă că la o formație de Divizia A nu poate fi angajat decît un antrenor care are absolvită școala de un an, corespunzătoare primului eșalon divizionar. În cazul în care, din diferite motive, se impune la un moment dat „divorțul" între antrenor și club, această din urmă să fie obligat a-i asigura celuilalt toate drepturile prevăzute pe durata contractului încheiat.

Cîteva cuvinte acum despre **perfecționarea profesională a antrenorilor.** Cred că această mare cerință ar putea fi rezolvată pe două căi : **1. prin organizarea anuală a unui curs de două săptămîni, fără examen final, fără lucrări de control, fără seminarii, ci sub forma unor discuții libere, a unui schimb de experiență în cadrul căruia fiecare să poată învăța din munca practică a colegilor săi de profesie ; 2. prin trimiterea la diferite cursuri de specializare în străinătate, a unor antrenori meritoși, care la întoarcerea în țară să fie în măsură a aplica, dar a și împărtăși și celorlalți antrenori noutățile pe plan metodic și instructiv la nivelul fotbalului internațional.**

În sfîrșit, problema Colegiului central al antrenorilor. **Mă mențin la părerea că în forma sa actuală acest important organism al F.R.F., compus, ce-i drept, din oameni de fotbal, dar care s-au activează în fotbal destul fiind de realitatea competițională, nu-și poate îndeplini așa cum trebuie menirea.** De aceea — și cu aceasta îmi închei seria sugestiilor și a propunerilor — mi se pare mai aproape de adevăr, de rațiunea sa de sfat al tehnicienilor, ca acest **Colegiu central al antrenorilor să fie compus din toți cei 18 antrenori de la cîrma formațiilor din primul eșalon divizionar.** Cu alte cuvinte, să i se atribuie acestui organ obștesc al F.R.F. rolul activ și de răspundere care rezultă din însăși practica competițională, propriu-zisă.

OPRIȚI INDISCIPLINA — FACTOR NOCIV AL CAMPIONATULUI!

ANTRENORII ȘI CONDUCERILE SECȚIILOR ASTEAPTĂ PASIVI MĂSURILE COMISIEI DE DISCIPLINĂ, DAR MUNCA DE PREVENIRE A ACTELOR NESPORTIVE CINE O FACE ȘI CÎND SE FACE?

Am crezut că etapa nr. 10 a doborît recordul cartonașelor galbene. Toi așa de bine cum am crezut, atunci, că cele 26 de cartonașe-avertisment nu reprezintă decît o excepție. Iată, însă că jocurile de sîmbătă și duminică s-au apropiat de cifra record, meciul de astăzi de la Bacău avînd șansele teoretice de a stabili o nouă și nedorită performanță. Pentru că în această a 11-a etapă, mai bine zis în cele opt jocuri disputate, **s-au înregistrat nu mai puțin de 24 de cartonașe galbene** ceea ce, dincolo de elementul pur statistic, relevă o atitudine, o stare de spirit care invită neapărat la meditație și acțiune.

...**Dodu, Mulțescu, Stoian, G. Stan, Tonca** (toți de la Jiul), **Anghelini** și **Mateescu** (Steagul roșu) avertizați într-o singură partidă! Recordul acesta al etapei a fost amenințat și la Tg. Mureș, acolo unde cinci jucători (**Balaci, Pislaru, Grigore, Bölöni** și **Marcu**) au fost avertizați pentru diferite neregularități.

Am putea aminti și „schimburile" atît de urîte dintre **Cringașu** și **Neagu** (la Ploiești), **Sima** și **Leșeanu** (la Arad), nevăzute și... necartonate de arbitrii respectivi, jucuri ce amintesc de „copilăriile" din grădiniță, făcute numai atunci cînd educatoarul este cu privirea în altă parte. Lista de duminică ar putea continua, iar, dincolo de nume și cifre, dincolo de duritați și vociferări, interesează în primul rînd implicația morală a acestor fapte.

Cum aceste abateri de la regulament, în special joc dur) nu reprezintă accidente de o etapă, cum cele se repetă și tind să devină manieră de joc, se pune firesc întrebarea: **incotro se va îndrepta campionatul cu un asemenea stil de joc ?** Se vor găsi unele explicații, și cu siguranță că au și fost emise, dar trebuie să privim dincolo de interesele de club și subiectivismul fiecărui antrenor sau conducător de echipă. **Lucrul cel mai frapant este lipsa de respect față de adversar și față de public, ultimde-se că apelul la mijloace rudimentare la antijoc este foarte riscant pentru fiecare jucător. Iar dincolo de toate, lipsa aceasta de disciplină trădează importante carențe în activitatea educativă desfășurată de cluburile respective, efect vizibil individual, dar cu sursă comună.**

N-am vrea să se creadă că respingem **jocul de angajament,** bărbătesc, jocul acestă care cîștigă vizibil teren în fotbalul internațional. Dar, în majoritatea meciurilor campionatului nostru, se confundă stilul fizic, atletic cu faultul repetat, ceea ce, în ultimă instanță, este un efect al mediocrității jucatorilor respectivi. Intre angajamentul necesar fotbalului nostru și duritatea probată, nedorită, în special de ultimele două etape, este o diferență foarte mare care trebuie să dea mult de gîndit. Și aceasta, dincolo de ploaia de cartonașe galbene. Ar fi și aici un punct de discuție. Din relatările cronicarilor noștri am reținut că unii arbitri acordă cu prea multă ușurință avertismente, dar nu mai au curajul să scoată cartonașul roșu, deși, de cîteva ori în ultimele două etape, aceasta era cea mai numerită soluție. Pentru că o eliminare dictată în limita regulamentului ar frîna, cu siguranță, șirul neregularităților de tot felul. Și, mai ales, ar fi un mijloc eficient.

Ne-am obișnuit uneori să judecăm aspectul disciplinar numai în funcție de... deciziile comisiei de disciplină. **Și în primul rînd secțiile de fotbal respective destășurată** (dacă destășurată) **activitatea lor educativă numai în funcție de sancțiuni.** Dar, cîte conferințe de prevenire a neregularităților din ultimele etape au fost făcute, privindu-se jocul și maniera echipelor respective dincolo de puncte, eternele puncte?

Avertismente pentru echipele gazdă, avertismente pentru oaspeți? De aici poate că trebuie să pornim discuția, atunci cînd căutăm elementul primordial al lanțului de slăbiciuni, pe care arbitrii îl sancționează, mai mult sau mai puțin. **„Jucăm în noaptea care ne-o impus adversarii"** — ne declara după ultima etapă **Mircea Pascu**, vicepreședintele clubului Jiul. **Sigur, nu e un mod prea nimerit de a discuta capitolul disciplinar al acestui campionat, dar el trăiește o VIZIUNE, unde trebuie intervenit, cu tărie și consecvență necesară. De la jucători și antrenori, de la președinții secțiilor de fotbal și conducătorii cluburilor respective, de la arbitrii și comisia de disciplină. Toți acești factori de răspundere trebuie să realizeze în primul rînd acel climat favorabil fotbalului, acel fair-play atît de necesar.** Și aceasta, în primul rînd, prin prevenirea șirului de neregularități consemnat în ultimul timp. Ar fi în binele fobalului nostru care are nevoie de un stil dinamic, de angajament, stil ce nu trebuie confundat cu duritatea, cu obstrucțiile atît de frecvente în această toamnă.

Mircea M. IONESCU

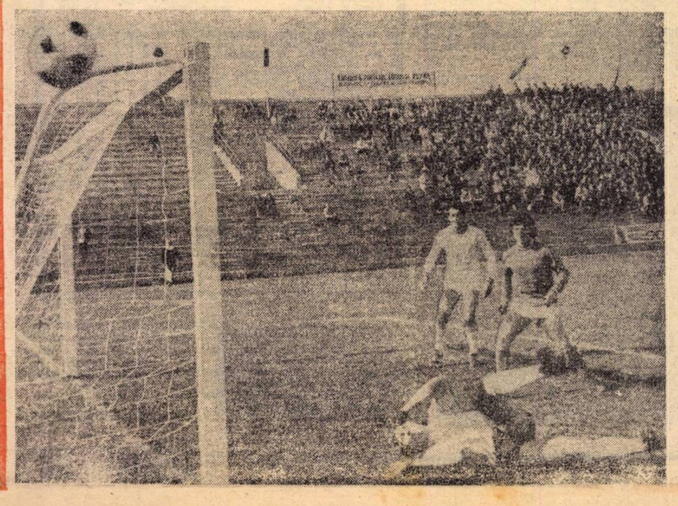

CLUJ. Ivan, portarul timișorenilor a căzut la pămînt, după ce a ieșit să deviere în corner șutul puternic al unui oaspete. Și-au făcut cu ochiul cîteva fete. Foto : Marinel HUZONI